

Kvinden har sin Plads i Hjemmet.

Det er en Tale, der atter og atter gentages af Kvindesagens Modstandere. Kvinden er født til Hustru og Moder og har sin Opgave i Hjemmet.

Det er en smuk Teori — men ogsaa kun Teori, thi i det praktiske Liv ser det lidt anderledes ud. Michel Benoit oplyser i det belgiske Kvindeblad „La Ligne“, hvorledes Forholdene der er for Kvinderne.

Efter statistiske Opgørelser fandtes allerede i 1880 i Belgien 1,489,174 Kvinder, som var nødt til at tjene deres Brød ved forskelligt Arbejde uden for Hjemmet. 455,451 var beskæftigede ved Agerbruget, 211,603 i industrielle Foretagender, 101,018 ved Handelen, 5,731 som Funktionærer ved offentlige Institutioner, 186,383 ved Videnskab, Kunst og anden aandelig Virksomhed, 353,871 var Tjenestepiger eller Dagarbejdere, 1,386 fandtes indskrevne af Sædelighedspolitiet og 54,000 var beskæftigede i selvstændige Stillinger.

Hele Antallet af Kvinder i Belgien efter den store Opgørelse i 1880 var 2,761,540. Naar man nu trækker de Kvinder fra, som selv maa tjene for deres Brød, nemlig 1,489,174, saa bliver der kun 1,272,366 Kvinder, som kan hellige sig alene for Hjemmet.

Naar dertil kommer, at 1,082,747 unge Piger, eller rettere Børn under 15 Aar, af Belgiens samlede Antal Indbyggere, som i 1880 var 5,520,009, arbejder uden for Hjemmet, saa synes den Tale om, at Kvinderne har deres Opgave i Hjemmet og er fødte til at hellige sig alene til Hustru- og Modergeringen, og derfor ikke behøver borgerlige Rettigheder, at være rent Nonsens.

Selv om nu Belgien skulde være det Land, hvor forholdsvis de fleste Kvinder er beskæftigede uden for Hjemmet (hvilket vi imidlertid ikke er i Stand til at afgøre), saa er der dog vist intet Land i Evropa, hvor man nu kan sige, at det kun er undtagelsesvist, at Kvinderne maa tage Del i Erhvervet.

Det er derfor ganske rimeligt, at Kvinderne ogsaa fik de borgerlige Rettigheder, som tilkommer de arbejdende Borgere i Samfundet.

Kvinden og Kvindearbejdet i Finland.

Ingen af vore europæiske Kvindesagsvenner kan maale sig i Arbejdsdygtighed med de finske Kvinder. Et lille Eksempel: I Januar fatter Kvindesagsforbundet „Unionen“ i Helsingfors den Beslutning at fremlægge en Brochure i Chicago ved Kvindesagskongressen. „Unionen“ vælger 20 Kvinder, som sætter sig i Bevægelse for at indsamle Materiale, statistiske Oplysninger og Overblik over Kvindearbejdet. Alt efter som Oplysninger er samlede, afgives de til et mindre Redaktionsudvalg, og i Maj ligger Brochuren færdig ved Chikagos Kvindesagsmøde.

I dette lille Skrift, som dog tæller 80 Sider, findes Overblik over: Kvindens retslige Stilling, Kvindens Opdragelse i Folkeskolen og i de højere Skoler, Kvinden paa Literaturens og Kunstens Omraade, Kvinden i Kommunens og Statens Tjeneste, Sædelighedsarbejdet, Tjenestepigen, Kvinden i Foreninger og Velgørenheden i Finland.

Bogen er særdeles praktisk affattet, saa man kan hurtigt overse og finde, hvad man vil, om Kvinden og Kvindearbejdet i Finland.

Den giver et tydeligt Begreb om Kvindesagsvennernes fremskredne Syn paa Kvindens Menneskeret, og fortæller os om, at de finske Kvinder rager ikke saa lidt op over Kvinderne i den øvrige Del af Evropa.

Fra vor Brevkasse.

Et lille Mindeord om Ernst Trier.

Som Barn har jeg elsket de bibelske Skikkelser i det gamle Testamente, Israels Historie, men deres Fald og Fejltrin bragte mig i Knibe, da jeg vilde se dem som Ideal, rene Mennesker, men i et Foredrag hjalp den gode Israelit Trier mig ud af den Knibe. Han sagde blandt andet: Naar nogen skildrer éns Levnedsløb, bliver det kun til Dyder — men Bibelen, hvor sandt skildrer den ikke baade Dyder og Lyder. Ja, saa blev det klart for mig, det var jo ogsaa syndige Mennesker, som kunde snuble og falde — og derfor kom de Tanker frem ved hans Død.

Hvor kunde du dog fortælle om dit eget kære Folk, uden at gøre dem til Guder, var da deres Hjerter talte. — Naar nogen et Levnedsløb tegner, saa bliver alt gerne til Dyder, men den hellige Historie, hvor sandt skildrer den baade Dyder og Lyder! Ja, saa talte du af dit varme Hjerte med din ilte og varme Røst, og vi forstod, at det var Mennesker, som levede der hist i Øst. Lad os følge dit Spor og ikke tegne dig uden Møn og Lyder, men takke Gudfader, der i Naade og Kærlighed fik Lov ved dig at øve Dyder i Jesu Navn, trods Død og Grav nu alle ædle Hjerter ved dit Liv sig fryder. F.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Naar Doktor Alfred Moscheles kom hjem og gik ud, maatte han i Korridoren forbi den Dør, som førte til et vist lille Værelse, udstyret med blaat Silke og hvide Kniplinger. Nu var Værelset beboet, og han hørte tidt Ottilies Stemme derinde fra. Han gik aldrig forbi uden at faa Hjertebanken. Denne Hjertebanken stammede naturligvis fra, at han en Gang uden Ottilies Vidende havde været inde paa hendes Værelse, hvilket uden Tvivl slet ikke var passende; det gik op for ham, hvilken dyb Betydning det havde, og hvor berettiget det var, naar Østerlændernes Skik og Brug forbød Mændene Adgang til Kvindeværelserne. Hans Fantasi kunde dog nu gaa uhindret ud og ind. Naa, det gjorde i Grunden ingen Ting, da de jo var „Venner“, men han vilde dog forbyde sin Fantasi saaledes at aflægge Visit. Den Beslutning tog han hver Dag.

Fru Mariane havde været saa venlig mod ham en Gang for alle at indbyde ham at komme til dem hver Torsdag og tilbringe Aftenen i Professorens og Damernes Selskab. Hvor han dog har været tankeløs før; det havde aldrig været ham paafaldende, at der kun var en Torsdag i hver Uge; nu syntes han, at det var en stor Fejl af Almanaken. Naar det skulde være rigtigt, burde der egentlig være syv Torsdage om Ugen. Imellem

Venner er det dog kun en naturlig Trang, man føler, til at tale oftere med hinanden!

Samme Følelse maatte Ottilie ogsaa nære, naar hun stundom om Eftermiddagen forlod Dagligstuen — hvor Onkelen nok saa hyggelig sad ved Kaminen og røg en Cigar i munter Samtale med Moderen — og uden noget virkeligt Ærinde kom over i det store Studereværelse.

„Aa, jeg vilde blot se efter en Gang, om Onkel skulde have „Søster Dora“ i sit Bibliotek,“ sagde hun den første, anden og tredje Gang, da hun kom, omendskønt en nøjagtig fælles Undersøgelse i alle Reolerne baade den første og anden Gang havde overbevist Moscheles om, at Bogen, hvad han allerede vidste forud — ikke fandtes der.

Men en rigtig Samtale kunde de aldrig faa i Gang. De passerede langt bedre i andres Nærværelse. De var, mærkværdig nok, næsten bange, naar de var alene sammen. Doktor Alfred Moscheles tænkte derfor paa, hvorledes han oftere skulde komme sammen med Ottilie i større Selskaber. Professoren havde jo tilligemed Damerne aflagt Visit i nogle enkelte ansete Huse, men den unge Mand havde aldrig brudt sig om Selskabelighed og havde som Følge deraf aldeles ingen Omgang! Dog knm han nu i Tanker om, at en Kollega og Ven af Lothar von Droste havde tilbudt ham — Alfred — at give ham nogle Anbefalinger med til München for dermed at aabne ham Adgang til Selskabslivet. Uden at betænke sig, satte han sig hen og skrev:

„Ærede Herre!

De tilbød mig en Gang ved Breve at indføre mig i nogle Huse her i München; tør jeg nu tage Dem paa Ordet? Professor Droste er endnu selv fremmed her, og jeg tror, han kunde finde det ubeskedent, om jeg trænger mig ind i hans Følgeskab“ o. s. v.

Den velvillige Mand svarede straks og sendte Alfred tre Anbefalingsbreve: et til Baron Axel Lindstrøm, som var ugift og altsaa intet „Hus“ førte, men kunde indføre ham i sin Kreds; et til Oberstløjtnant Lehens, der for længere Tid siden var flyttet til München, og som havde en smuk Datter, og endelig et til Bankier Dandorf, der sværmede for Digtere, Kunstnere og Videnskabsmænd, og førte et stort Hus.

Dette sidste Navn opfyldte Doktoren med glad Forventning. Dandorf var Professorens Bankier, uden Tvivl kom Fru Mariane og hendes Datter der ogsaa. En ugift Baron, oven i Købet Dilettant i de skønne Kunster, var for ham ikke noget meget lovende Bekendtskab og lige saa lidt en Oberstløjtnant, der havde en „smuk“ Datter . . . Nu til Dags kalder man jo ethvert Ansigt „smukt“! Datteren havde dog ganske vist ikke saadanne mørke, drengagtige Krøller og saadanne blaa, straalende Øjne som — hans Veninde, hvorledes kunde man saa kalde hende smuk! (Fortsættes.)

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening holder Medlemsmøde Mandagen den 22. Januar Kl. 8½, Vestergade 9.

Læsernes Opmærksomhed henledes paa Avertissementerne.